

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक त्रेपन्न

प्रेषितदर्शने उलगडलेली: दानियेलच्या अनुभवातून अंतिम दिवस समजून घेणे

Jeff Pippenger

2024-01-17

सर्व संदेष्टे त्यांनी ज्या काळात जीवन व्यतीत केले त्यापेक्षा शेवटच्या दिवसांविषयी अधिक बोलत आहेत.

“प्राचीन संदेष्ट्यांपैकी प्रत्येकाने आपल्या स्वतःच्या काळापेक्षा आमच्या काळासाठी अधिक बोलले, त्यामुळे त्यांचे संदेष्टेपण आमच्यासाठी प्रभावी आहे. ‘आता या सर्व गोष्टी त्यांना उदाहरणार्थ घडल्या; आणि ज्या आमच्यावर युगांचा शेवट आला आहे, अशा आमच्या बोधासाठी त्या लिहिल्या गेल्या आहेत.’ 1 Corinthians 10:11. ‘ते स्वतःसाठी नव्हे, तर तुमच्याकडे स्वर्गातून पाठविलेल्या पवित्र आत्म्याद्वारे तुम्हांला सुवार्ता जाहीर करणाऱ्यांनी ज्या गोष्टी आता तुम्हांला कळविल्या आहेत, त्या गोष्टींची सेवा त्यांनी आमच्यासाठी केली; आणि त्या गोष्टींकडे पाहण्याची देवदूतांनाही उत्कंठा आहे.’ 1 Peter 1:12”

“बायबलने आपल्या खजिन्यांचा साठा करून ते या शेवटच्या पिढीसाठी एकत्र बांधून ठेवले आहेत. जुन्या करारातील इतिहासातील सर्व महान घटना आणि गंभीर व्यवहार हे या शेवटच्या दिवसांत मंडळीत पुनःपुन्हा घडले आहेत, आणि घडत आहेत.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

दानीएल देवाच्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करीत आहे, ज्यांनी शेवटच्या दिवसांत भविष्यवाणीच्या वचनाद्वारे हे शोधून काढले आहे की ते विखुरले गेले आहेत. जेव्हा ते त्या वस्तुस्थितीबाबत जागृत होतात, तेव्हा त्यांना लेवीयविधी छब्बीस मधील प्रार्थना पूर्ण करणे अपेक्षित असते, तसेच परीक्षणकाळ समाप्त होण्याच्या अगोदर उघड करण्यात येणारे शेवटचे भविष्यवाणीचे रहस्य समजण्यासाठीची प्रार्थनाही करणे अपेक्षित असते; जसे दुसऱ्या अध्यायातील दानीएलच्या प्रार्थनेद्वारे दर्शविले आहे. जर आणि जेव्हा ते दानीएलच्या अनुभवात प्रवेश करतात, तेव्हा देवदूत गब्रीएल त्यांना “कौशल्य आणि समज” देण्याच्या उद्देशाने त्यांना स्पर्श करील, माहिती देईल आणि त्यांच्याशी बोलेल. शहाणे तेच आहेत जेव्हा एखादे भविष्यवाणीचे रहस्य उघड केले जाते, तेव्हा “ज्ञानवृद्धी” समजतात.

आणि त्याने मला कळविले, माझ्याशी संवाद साधला, आणि म्हणाला, हे दानियेला, तुला कौशल्य व समज देण्यासाठी मी आता बाहेर पडलो आहे. तुझ्या विनवण्यांच्या आरंभीच आज्ञा निघाली, आणि ती तुला दाखविण्यासाठी मी आलो आहे; कारण तू अत्यंत प्रिय आहेस; म्हणून या विषयाचे आकलन कर, आणि दर्शनाचा विचार कर. दानियेल 9:22, 23.

दानीएलाला विचारपूर्वक लक्ष देण्यास सांगितलेली जी दृष्टांतदृष्टी आहे, ती प्रकट स्वरूपाच्या “मारेह” दृष्टांतदृष्टीची आहे. आठव्या अध्यायात दानीएलाला “मारेह” दृष्टांतदृष्टी समजावून सांगण्यास सांगितले गेले तेव्हा गब्रिएलास नेमून दिलेले कार्य त्याने अद्याप पूर्ण केले नव्हते. नवव्या अध्यायात तो अर्थस्पष्टीकरण पूर्ण करण्यासाठी परत आला आहे. नवव्या अध्यायात दानीएल आता बाबेलच्या राज्यकाळात जगत नाही, तर मेदो-पर्शियन साम्राज्याच्या इतिहासकाळात आहे.

जेव्हा गॅब्रिएल दानीएलाला “त्या गोष्टीचे आकलन कर” आणि “दृष्टांताचा विचार कर” असे निर्देश देतो, तेव्हा तो अशा मानसिक विभाजनाच्या प्रक्रियेची ओळख करून देत असतो, ज्याचा अवलंब दानियेलने करावा अशी त्याची इच्छा असते. “आकलन कर” आणि “विचार कर” असे ज्यांचे भाषांतर केले आहे, ते दोन्ही शब्द एकाच इब्री शब्दाचे भाषांतर आहेत. तो शब्द “biyn” आहे, आणि त्याचा अर्थ मनाने विभक्त करणे असा होतो. “गोष्ट” असा ज्याचा अनुवाद केलेला इब्री शब्द “dabar” आहे, आणि त्याचा अर्थ “वचन” असा होतो. म्हणून गॅब्रिएल दानीएलाला, आणि शेवटच्या दिवसांत ज्यांचे तो प्रतिनिधित्व करतो त्यांना, सत्याच्या वचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करावे असे कळवित आहे.

देवास मान्य ठरशील असा स्वतःचा अभ्यास कर; असा कामकरी हो की ज्याला लाज वाटण्याचे कारण नसावे, आणि जो सत्यवचनाचे योग्य रीतीने विभाजन करतो. २ तीमथ्य २:१५.

“matter” हा शब्द दानिएलानेही दहाव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनात वापरला आहे, जिथे त्याचा अनुवाद तीन वेळा “thing” असा केला आहे.

पर्शियाचा राजा सायरस याच्या तिसऱ्या वर्षी, ज्याचे नाव बेल्तशस्सर असे ठेविले होते त्या दानिएलास एक गोष्ट प्रकट झाली; आणि ती गोष्ट सत्य होती, परंतु नेमलेला काळ दीर्घ होता; आणि त्याने ती गोष्ट समजून घेतली, आणि त्या दर्शनाचे आकलन त्यास झाले. दानिएल १०:१.

त्या वचनात “दृष्टांत” हा प्रकटस्वरूपाच्या “मारेह” दृष्टांतास सूचित करतो, आणि दानिएलास त्या गोष्टीचे (प्रकरणाचे) तसेच त्या दृष्टांताचे (“मारेह”) दोन्हीचे ज्ञान होते. नवव्या अध्यायाच्या तेविसाव्या वचनात गॅब्रिएलने दानिएलास त्या प्रकरणाचे आणि त्या दृष्टांताचे योग्य प्रकारे विभाजन करावे अशी सूचना केली, आणि दहाव्या अध्यायाच्या पहिल्या वचनात त्याला त्या प्रकरणाचे (गोष्टीचे) आणि त्या दृष्टांताचे (“मारेह”) दोन्हीचे ज्ञान आहे. गॅब्रिएल नवव्या अध्यायात दानिएलास प्रकरण आणि दृष्टांत यांमधील भेद ओळखण्यास (योग्य प्रकारे विभाजन करण्यास) सांगत आहे. दृष्टांत हा “मारेह” दृष्टांत आहे, आणि “प्रकरण” किंवा “गोष्ट” हा “खाझोन” दृष्टांत आहे.

आठव्या अध्यायात दोन्ही दृष्टान्तांची ओळख करून दिली आहे, आणि एक भेद नोंदविला आहे, कारण दानिएलाला “chazon” दृष्टान्त समजून घ्यायचा होता, परंतु गॅब्रिएलाला दानिएलाला “mareh” दृष्टान्त समजावून सांगण्याची आज्ञा देण्यात आली होती. गॅब्रिएल दानिएलाला “matter” आणि “vision” समजावून सांगण्याचे आपले कार्य आरंभ करित असताना, तो दानिएलाला हे लक्षात घेण्यास सांगतो की ते दोन वेगवेगळे दृष्टान्त आहेत.

आणि त्याने मला कळविले, माझ्याशी बोलला, आणि म्हणाला, हे दानिएला, तुला कौशल्य व समज देण्यासाठी मी आता आलो आहे. तुझ्या विनवण्यांच्या आरंभीच आज्ञा निघाली, आणि तुला दाखविण्यासाठी मी आलो आहे; कारण तू अत्यंत प्रिय आहेस; म्हणून हा विषय समजून घे, आणि दर्शनाचा विचार कर. तुझ्या लोकांवर आणि तुझ्या पवित्र नगरावर सत्तर आठवडे नेमले गेले आहेत—अपराधाचा अंत करण्यासाठी, पापांचा शेवट करण्यासाठी, अधर्मासाठी प्रायश्चित्त करण्यासाठी, चिरंतन धार्मिकता आणण्यासाठी, दर्शन व भविष्यवाणी यांवर शिक्कामोर्तब करण्यासाठी, आणि परमपवित्राला अभिषेक करण्यासाठी. म्हणून जाणून घे आणि समजून घे की, यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्याची आणि बांधण्याची आज्ञा निघाल्यापासून अभिषिक्त अधिपतीपर्यंत सात आठवडे आणि बासष्ट आठवडे होतील; रस्ता पुन्हा बांधला जाईल, आणि तटबंदीही, तेही क्लेशदायक काळांत. आणि त्या बासष्ट आठवड्यांनंतर अभिषिक्ताचा छेद केला जाईल, पण स्वतःसाठी नव्हे; आणि जो अधिपती येणार आहे त्याच्या लोकांकडून नगर व पवित्रस्थान यांचा नाश केला जाईल; आणि त्याचा शेवट महापुराप्रमाणे होईल, आणि युद्धाच्या शेवटापर्यंत उध्वस्तता नेमल्या गेलेल्या आहेत. आणि तो एका आठवड्यासाठी अनेकांबरोबर करार दृढ करील; आणि त्या आठवड्याच्या मध्यभागी तो यज्ञ आणि अर्पण बंद पाडील; आणि घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसारामुळे तो ते उध्वस्त करील, अगदी समाप्तीपर्यंत; आणि जे ठरविले गेले आहे ते उध्वस्त झालेल्यावर ओतले जाईल. दानिएल ९:२२-२७.

गॅब्रिएलची इच्छा होती की, त्याने दानियेलाला दिलेल्या स्पष्टीकरणामध्ये “chazon” दृष्टांताचे तसेच “mareh” दृष्टांताचे घटक प्रतिनिधित्व करतील, हे दानियेलाने ओळखावे. ते स्पष्टीकरण या दोन्ही दृष्टांतांना संबोधित करणार होते, आणि पवित्रस्थान व सैन्य यांच्या तुडविण्याविषयी असलेल्या दृष्टांताचा, २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी अतिपवित्र स्थानात ख्रिस्ताच्या प्रकट होण्यास कारणीभूत ठरलेल्या दृष्टांतापासून योग्य प्रकारे भेद करणे, ही दानियेलाची जबाबदारी होती.

गॅब्रिएल हे स्पष्ट करतो की इ.स.पू. ४५७ मध्ये अर्तहशस्त याच्या फतव्यापासून, संध्याकाळी व सकाळी यांच्या दर्शनातील दोन हजार तीनशे वर्षांतून खास यहुद्यांसाठी “वेगळी कापून ठेवलेली” अशी चारशे नव्वद वर्षे असतील. आत्ताच उद्धृत केलेल्या वचनेमध्ये “निश्चित” हा शब्द तीन वेळा आढळतो, परंतु त्या वचनांमध्ये “निश्चित” असा

अनुवाद केलेले ते प्रत्यक्षात दोन भिन्न इब्री शब्द आहेत. “निश्चित” हा शब्द प्रथम चोवीसाव्या वचनात आढळतो, आणि तो इब्री शब्द “chathak” असा असून त्याचा अर्थ “कापून वेगळे करणे” असा आहे.

हे ओळखून देते की इस्राएलला एक परीक्षाकाल देण्यात आला होता, जो अर्तहशशताच्या तिसऱ्या फर्मनापासून आरंभ झाला आणि इ.स. ३४ मध्ये स्तेफनाच्या दगडमाराने समाप्त झाला. चारशे नव्वद वर्षे “वेगळी कापून ठेवली” गेली होती, आणि ती तेवीसशे वर्षांच्या दीर्घ भविष्यवाणीच्या अंतर्गत असलेल्या एका लहान भविष्यसूचक कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करित होती. “चारशे नव्वद” हा आकडा, येशूने दिलेल्या साक्षीप्रमाणे, परीक्षाकालाचे प्रतीक आहे.

तेव्हा पेत्र त्याच्याकडे येऊन म्हणाला, प्रभु, माझा भाऊ माझ्याविरुद्ध किती वेळा पाप करील, आणि मी त्याला क्षमा करावी? सात वेळांपर्यंत काय? येशू त्याला म्हणाला, मी तुला सात वेळांपर्यंत असे म्हणत नाही; तर सत्तर वेळा सातपर्यंत. मत्तय १८:२२.

क्षमेला एक अंत आहे, आणि तो अंत “चारशे नव्वद” या संख्येने दर्शविला आहे. “चारशे नव्वद” वर्षे ही यहुदांसाठी त्यांच्या मुक्ततेपासून ते स्तेफनाच्या दगडमाराच्या प्रसंगी त्यांनी आपल्या परीक्षाकालाचा प्याला भरून काढेपर्यंत असलेल्या परीक्षाकालाचा कालावधी दर्शवितात. “चारशे नव्वद” वर्षांचा संबंध लेवीयविधी अध्याय २६ मधील “सात वेळा” या शापाशीही आहे. बायबलमध्ये भूमीने आपल्या शब्बाथांचा उपभोग घेतल्याचा उल्लेख फक्त दोन ठिकाणी आढळतो. त्यांपैकी पहिले ठिकाण लेवीयविधी अध्याय २६ मध्ये आहे.

आणि या सर्व असूनही तुम्ही माझे ऐकणार नाही, तर माझ्याविरुद्ध चालाल; तर मग मीही क्रोधाने तुमच्याविरुद्ध चालेन; आणि मी, होय मी स्वतः, तुमच्या पापांमुळे तुम्हांला सातपट शिक्षा करीन. आणि तुम्ही तुमच्या पुत्रांचे मांस खाल, आणि तुमच्या कन्यांचे मांसही खाल. आणि मी तुमची उंच स्थाने नष्ट करीन, तुमच्या मूर्ती फोडून टाकीन, आणि तुमची प्रेते तुमच्या मूर्तींच्या प्रेतांवर फेकीन; आणि माझा जीव तुम्हांला घृणास्पद मानील. आणि मी तुमची नगरे उजाड करीन, तुमची पवित्र स्थाने ओसाड पाडीन, आणि तुमच्या सुगंधी अर्पणांचा सुगंध मी स्वीकारणार नाही. आणि मी देश ओसाड करीन; आणि त्यात राहणारे तुमचे शत्रू त्याचे दर्शन करून चकित होतील. आणि मी तुम्हांला राष्ट्रांमध्ये पांगवीन, आणि तुमच्या मागे तलवार उपसून धरीन; आणि तुमचा देश ओसाड होईल, आणि तुमची नगरे उजाड होतील. तेव्हा देश त्याचे शब्बाथ उपभोगील, ज्या काळात तो ओसाड पडलेला असेल आणि तुम्ही तुमच्या शत्रूंच्या देशात असाल; त्या काळात देश विश्रांती घेईल आणि त्याचे शब्बाथ उपभोगील. तो ज्या काळात ओसाड पडलेला असेल त्या सर्व काळात तो विश्रांती घेईल; कारण तुम्ही त्यात वसत असताना तुमच्या शब्बाथांत त्याला जी विश्रांती मिळाली नाही, ती त्याला तेव्हा मिळेल. लेवीय २६:२७-३५.

अध्याय सव्वीसमध्ये चार वेळा उल्लेखिलेली “सात वेळा” ही शिक्षा हे दर्शविते की, जेव्हा देवाची प्रजा विखुरली जाईल, तेव्हा देश “आपले शब्बाथ उपभोगील.” दानिएल आणि ते तीन पराक्रमी पुरुष मोशेच्या शापाच्या परिपूर्तीत शत्रूंच्या देशात विखुरले गेले होते; आणि सत्तर वर्षांचे ते विखुरणे, दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या विखुरण्याचा एक प्रतीकात्मक दृष्टांतधडा होता. तो एक भविष्यसूचक दृष्टांतधडा होता, इझेबेलच्या छळाच्या काळात एलियाच्या साडेतीन वर्षांच्या दुष्काळाप्रमाणे. ती साडेतीन वर्षे साडेतीन भविष्यसूचक वर्षांचे प्रतिनिधित्व करित होती, जी इ.स. ५३८ पासून १७९८ पर्यंत पोपसत्तेच्या बारा शतके साठ वर्षांच्या राज्यसत्तेस समतुल्य होती. सत्तर वर्षे ही “सात वेळा” यांचे प्रतीक होती, जशी साडेतीन वर्षे बारा शतके साठ वर्षांच्या अरण्यवासाचे प्रतीक होती. यिर्मयाने निर्देशिलेल्या दानिएलच्या बंदिवासातील सत्तर वर्षांनी “चारशे नव्वद” वर्षांचे प्रतिनिधित्व केले.

आणि त्यांच्या पितरांचा परमेश्वर देव, आपल्या लोकांवर आणि आपल्या निवासस्थानावर करुणा असल्यामुळे, आपल्या दूतांद्वारे त्यांच्याकडे वारंवार, लवकर उठून, निरोप पाठवीत होता; पण त्यांनी देवाच्या दूतांची थट्टा केली, त्याच्या वचनांचा तिरस्कार केला, आणि त्याच्या संदेशांचा अपमान केला; येथेपर्यंत की परमेश्वराचा क्रोध त्याच्या लोकांवर असा भडकला की त्यावर काहीच उपाय उरला नाही. म्हणून त्याने त्यांच्यावर कल्दीयांच्या राजाला आणिले; त्याने त्यांच्या पवित्रस्थानाच्या घरात त्यांच्या तरुणांना तलवारीने ठार मारले, आणि त्याने तरुण पुरुष, कुमारिका, वृद्ध, किंवा वार्धक्यामुळे वाकलेल्या कोणावरही दया केली नाही; त्याने त्या सर्वांना त्याच्या हातात दिले. आणि देवाच्या घरातील सर्व पात्रे, मोठी व लहान, आणि परमेश्वराच्या घराचे धन, राजाचे व त्याच्या

सरदारांचे धन—हे सर्व त्याने बाबेलला नेले. आणि त्यांनी देवाचे घर जाळून टाकले, आणि यरुशलेमेची भिंत पाडली, आणि तिचे सर्व राजवाडे अग्नीने जाळून टाकले, आणि तिची सर्व सुंदर पात्रे नष्ट केली. आणि जे तलवारीतून बचावले होते, त्यांना त्याने बाबेलला कैद करून नेले; तेथे ते त्याचे आणि त्याच्या पुत्रांचे सेवक राहिले, पारसच्या राज्याचे राज्य येईपर्यंत; यिर्मयाच्या मुखाने सांगितलेले परमेश्वराचे वचन पूर्ण व्हावे म्हणून, जोपर्यंत देशाने आपल्या शब्बाथांचा उपभोग घेतला नव्हता; कारण ज्या काळात तो उजाड पडला होता त्या सर्व काळात त्याने शब्बाथ पाळला, सत्तर वर्षे पूर्ण होईपर्यंत. आता पारसचा राजा कोरेश याच्या पहिल्या वर्षी, यिर्मयाच्या मुखाने सांगितलेले परमेश्वराचे वचन पूर्ण व्हावे म्हणून, परमेश्वराने पारसचा राजा कोरेश याचा आत्मा चेतविला, आणि त्याने आपल्या सर्व राज्यात जाहीरनामा करविला, तसेच तो लेखीही प्रसिद्ध केला, असे म्हणत: पारसचा राजा कोरेश असे म्हणतो, स्वर्गातील परमेश्वर देवाने पृथ्वीवरील सर्व राज्ये मला दिली आहेत; आणि यहूदातील यरुशलेम येथे त्याच्यासाठी एक घर बांधण्याची आज्ञा त्याने मला दिली आहे. त्याच्या सर्व लोकांपैकी तुमच्यामध्ये कोण आहे? परमेश्वर त्याचा देव त्याच्याबरोबर असो, आणि त्याने वर जावे. २ इतिहास ३६:१५-२३.

बायबलमध्ये भूमीने तिचे सब्बाथ उपभोगले याचे केवळ दोनच संदर्भ आढळतात, आणि ते देवाच्या लोकांच्या विखुरले जाण्याशी व सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाशी संबंधित आहेत; हा असा कालावधी होता की ज्यामुळे भूमीला तिचे सब्बाथ उपभोगता येतील. तो त्या सब्बाथांच्या संख्येइतकाच होता, जितक्या सब्बाथांमध्ये यहूदांनी भूमीला विश्रांती उपभोगू दिली नव्हती. भूमीने सत्तर वर्षे विश्रांती घेतली, याचा अर्थ असा होता की भूमीला विश्रांती द्यावी या आज्ञेविरुद्ध केलेल्या बंडाचा एकूण कालावधी पूर्ण झाला होता. साध्या गणिताने हे स्पष्ट होते की “चारशे नव्वद” वर्षांच्या बंडामध्ये, भूमीला विश्रांती मिळाली नव्हती अशी एकूण सत्तर वर्षे झाली असती.

यहूदांसाठी परीक्षाकाल म्हणून तेवीसशे वर्षांमधून चारशे नव्वद वर्षे वेगळी कापून ठेवण्यात आली होती, आणि ही “चारशे नव्वद” वर्षे लेवीयव्यवस्था अध्याय २६ मधील “सात काळां”च्या विखुरण्याशी थेट संबंधित आहेत.

“खाजोन” मधील तुडवून टाकण्याचे दर्शन आणि तेवीसशे वर्षांच्या शेवटी होणाऱ्या प्रकट होण्याचे “मरेह” दर्शन ही एकमेकांपासून वेगळी आहेत; परंतु त्यांचा परस्परांशी थेट संबंध आहे. दानियेलाप्रमाणे, देवाच्या लोकांनी या दोन्ही दर्शनांचा योग्य भेद केला पाहिजे, आणि त्याच वेळी त्यांचा एकमेकांशी असलेला संबंधही ओळखला पाहिजे. यहूदांना परत येऊन यरुशलेम पुन्हा बांधण्याची परवानगी देणाऱ्या तीन आज्ञांपर्यंत नेणारी सत्तर वर्षांची बंदिवासाची अवस्था, भूमीला विश्रांती देण्याच्या कराराविरुद्ध यहूदांनी केलेल्या “चारशे नव्वद” वर्षांच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करीत होती.

तिसऱ्या फर्मानाने त्यांच्या परत येऊन पुनर्बांधणी करण्याची संधी निश्चित केली तेव्हा, त्यांना परीक्षाकाल म्हणून “चारशे नव्वद” वर्षे देण्यात आली; कारण ज्या कालावधीत त्यांच्या आज्ञाभंगामुळे यरुशलेमचा नाश झाला आणि त्यांचे विसर्जन झाले, त्याच कालावधीत त्यांची परीक्षा घेण्यात आली. दुसऱ्या “चारशे नव्वद वर्षांच्या” शेवटी, त्यांच्या आज्ञाभंगामुळे पुन्हा एकदा यरुशलेमचा नाश होईल आणि परधर्मीयांमध्ये त्यांचे विखुरणे होईल.

सत्तर वर्षांच्या कैदेतील विखुरण्या पूर्वी “चारशे नव्वद” वर्षांचे बंड झाले होते, आणि त्यानंतर त्या सत्तर वर्षांच्या कैदेनंतर पुढील बंडाची आणखी “चारशे नव्वद वर्षे” आली.

पहिला “चारशे नव्वद” वर्षांचा कालखंड, ज्यामुळे भूमीच्या सत्तर वर्षांच्या विश्रांतीची पूर्ती झाली, तो यरुशलेमच्या विनाशाने समाप्तीस पोहोचला होता. “तेवीसशे” वर्षांमधून वेगळा कापून काढलेला “चारशे नव्वद” वर्षांचा कालावधी संपता-संपता यरुशलेम पुन्हा एकदा नाश पावले, कारण येशू एखाद्या गोष्टीच्या प्रारंभाद्वारेच तिचा शेवट नेहमी स्पष्ट करतो.

प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये प्रत्यक्ष इस्राएलाच्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाने “सात वेळा” या विखुरलेपणाचे प्रतीक दर्शविले; आणि सिस्टर व्हाइट यांनी स्पष्ट केले आहे की, प्रत्यक्ष बाबेलमध्ये प्रत्यक्ष इस्राएलाच्या सत्तर वर्षांच्या बंदिवासाचा प्रकार हा आध्यात्मिक बाबेलमध्ये आध्यात्मिक इस्राएलाच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या बंदिवासाचा पूर्वछाया होता.

“निर्दयी छळाच्या या दीर्घ काळात पृथ्वीवरील देवाची मंडळी जशी खऱ्या अर्थाने बंदिवासात होती, तशीच निर्वासनाच्या काळात इस्राएलची संताने बाबेलमध्ये बंदिवासात धरली गेली होती.” Prophets and Kings, 714.

इ.स. ५३८ ते १७९८ या काळातील एक हजार दोनशे साठ वर्षे ही “सात वेळा” यांची प्रतिकृती होती. सत्तर वर्षांच्या शेवटी, यहूदी यरुशलेम पुनर्स्थापित करण्यासाठी व पुन्हा बांधण्यासाठी परतले. तीन हुकुमनाम्यांच्या काळात त्यांचे परतणे हे “mareh” दर्शनातील दोन हजार तीनशे वर्षांच्या प्रारंभाचे चिन्ह होते (इ.स.पू. ४५७), ज्यामुळे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी अतिपवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या प्रगटीकरणापर्यंत पोहोचले. त्या तीन हुकुमनाम्यांनी भविष्यवाणीतील कालखंडाचा प्रारंभ दर्शविला, आणि भविष्यवाणीतील कालखंड सुरू होण्यासाठी ती तिन्ही हुकुमनामे आवश्यक होती, जरी कुरुशच्या पहिल्या हुकुमनाम्यापासून त्यांनी परतणे व पुनर्बांधणी सुरू केली होती.

“एज्राच्या सातव्या अध्यायात तो फर्मान आढळतो. वचने १२-२६. त्याच्या सर्वात पूर्ण स्वरूपात तो पर्शियाचा राजा अर्तहशशता याने इ.स.पू. ४५७ मध्ये जारी केला. परंतु एज्रा ६:१४ मध्ये असे म्हटले आहे की यरुशलेम येथील परमेश्वराचे मंदिर ‘कोरेश, दारयवेष, आणि पर्शियाचा राजा अर्तहशशता यांच्या आज्ञेप्रमाणे [काठटीप, ‘फर्मान’]’ बांधण्यात आले. या तीन राजांनी, त्या फर्मानाची सुरुवात करून, त्याची पुनःपुष्टी करून, आणि ते पूर्णत्वास नेऊन, २३०० वर्षांच्या प्रारंभाची खूण करण्यासाठी भविष्यवाणीस आवश्यक असलेली परिपूर्णता त्यास प्राप्त करून दिली. फर्मान पूर्ण झाले तो काळ, म्हणजे इ.स.पू. ४५७, आज्ञेची तारीख म्हणून स्वीकारल्यावर, सत्तर आठवड्यांविषयीच्या भविष्यवाणीत दिलेले प्रत्येक तपशील पूर्ण झालेले दिसून आले.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, ३२६.

१७९८ पासून १८४४ पर्यंत, प्रकटीकरणातील तीन देवदूत भविष्यवाणीच्या इतिहासात प्रकट झाले; आणि जसे तीन हुकुमनाम्यांनी तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात चिन्हित केली, तसेच त्या तीन देवदूतांनी त्या भविष्यवाणीचा समारोप चिन्हित केला. भविष्यवाणीचा कालखंड तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाने समाप्त झाला, जसा तो तिसऱ्या हुकुमनाम्याच्या आगमनाने आरंभ झाला होता; कारण येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभाशी जोडून ओळखतो.

पहिल्या आज्ञेखाली यहूद्यांनी परत येण्यास प्रारंभ केला, आणि दुसऱ्या आज्ञेच्या इतिहासात त्यांनी मंदिर पूर्ण केले. तिसरा देवदूत २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी आला, आणि त्या तारखेपूर्वी मिलराइटांनी आत्मिक बाबेलमधून बाहेर येऊन जे आत्मिक मंदिर पुन्हा बांधण्यास आरंभ केला होता, ते त्यांनी पूर्ण केले होते. ते पूर्ण व्हावयासच हवे होते, कारण २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी कराराचा दूत आपल्या मंदिरात अकस्मात येणार होता. ते मंदिर म्हणजे मिलराइट लोक होते, ज्यांनी २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी करारात प्रवेश केला, आणि ज्यांना पेत्र मंदिर असल्याचे ओळखतो.

तुम्हीही जिवंत दगडांसारखे आध्यात्मिक घर म्हणून बांधले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग होण्यासाठी, येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला ग्राह्य अशा आध्यात्मिक अर्पणे अर्पण करण्यासाठी. १ पेत्र २:५.

मिलेराइट मंदिर १७९८ ते १८४४ या कालावधीत बांधले गेले, म्हणजे छेचाळीस वर्षे, किंवा भविष्यवाणीच्या दृष्टीने तीन दिवस; कारण ख्रिस्ताने असे दर्शविले की मंदिर उभे करण्यास तीन दिवस लागतात.

यहूद्यांचा पास्का सण जवळ आला होता, आणि येशू यरुशलेमला गेला. तेथे मंदिरात बैल, मेंढ्या व पारवे विकणारे आणि पैसे बदलणारे बसलेले त्याला आढळले. तेव्हा त्याने दोऱ्यांचा चाबूक करून त्यांना सर्वांना, तसेच मेंढ्या व बैलांना, मंदिरातून हाकलून लावले; आणि पैसे बदलणाऱ्यांचे नाणे ओतून टाकले व त्यांची मेजे उलथून टाकली. आणि पारवे विकणाऱ्यांना तो म्हणाला, “या वस्तू येथून काढून न्या; माझ्या पित्याचे घर व्यापारी घर करू नका.” तेव्हा त्याच्या शिष्यांना हे स्मरण झाले की असे लिहिले आहे, “तुझ्या घराविषयीचा आवेश मला ग्रासून टाकील.” मग यहूद्यांनी त्याला उत्तर देऊन म्हटले, “तू या गोष्टी करीत असताना आम्हांस कोणते चिन्ह दाखवितोस?” येशूने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले, “हे मंदिर पाडा, आणि मी ते तीन दिवसांत पुन्हा उभे करीन.” तेव्हा यहूदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास छेचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत उभे करशील काय?”

पण तो आपल्या देहाच्या मंदिराविषयी बोलत होता. योहान 2:13-21.

सिस्टर व्हाईट असे निदर्शित करतात की, मलाखीच्या पुस्तकात जसे दर्शविले आहे तसे, कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला तेव्हा, योहानमधील उताऱ्यात नुकतेच ओळखल्याप्रमाणे, ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केले तेव्हा ती भविष्यवाणी पूर्ण झाली होती.

“मंदिरातून जगातील खरेदी-विक्री करणाऱ्यांना हाकलून लावून, येशूने पापाच्या कलुषतेपासून—आत्मिक जीवनाला भ्रष्ट करणाऱ्या भौतिक वासनांपासून, स्वार्थी अभिलाषांपासून, दुष्ट सवयींपासून—हृदय शुद्ध करण्याचे आपले ध्येय जाहीर केले. ‘पाहा, मी माझा दूत पाठवीन, आणि तो माझ्यापुढे मार्ग तयार करील; आणि तुम्ही ज्याचा शोध करता तो प्रभु, कराराचा दूत, ज्याच्यात तुम्हाला आनंद आहे, तो अचानक आपल्या मंदिरात येईल; पाहा, तो येईल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो. परंतु त्याच्या येण्याचा दिवस कोण सहन करू शकेल? आणि तो प्रकट होईल तेव्हा कोण उभा राहील? कारण तो शुद्ध करणाऱ्याच्या अग्नीसारखा आणि धोब्याच्या साबणासारखा आहे. आणि तो चांदी शुद्ध करणारा व पवित्र करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोन्या-चांदीप्रमाणे परिष्कृत करील, म्हणजे ते परमेश्वराला धार्मिकतेने अर्पण अर्पण करतील. मलाखी 3:1-3.’ The Desire of Ages, 161.”

योहान अध्याय दोनमधील मंदिर बांधण्यास सेहेचाळीस वर्षे लागली, आणि येशूने असे म्हटले की तो उद्ध्वस्त झालेले मंदिर तीन दिवसांत उभारील. 1798 ते 1844 हा कालावधी सेहेचाळीस वर्षांचा आहे, आणि तो प्रकटीकरण अध्याय चौदा मधील तीन देवदूतांच्या (दिवसांच्या) आगमनाची ओळख करून देतो; ज्यांची छायारूप पूर्वसूचना तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीची सुरुवात करणाऱ्या तीन फर्मानांनी दिली होती. ही सेहेचाळीस वर्षे तो कालावधी आहे ज्यामध्ये ख्रिस्ताने मिलराइट मंदिर उभारले, कारण त्यापूर्वी आध्यात्मिक पवित्रस्थान आणि आध्यात्मिक इस्राएल यांना आध्यात्मिक बाबेलने तुडवून टाकले होते.

आपल्या सेवाकार्याच्या प्रारंभी पासोवरच्या वेळी ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केले, तेव्हा तो मलाखीमध्ये वर्णिल्याप्रमाणे कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात येईल या भविष्यवाणीची पूर्तता करित होता. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी ख्रिस्त अचानक आपल्या मंदिरात आला, आणि त्याचे उद्ध्वस्त झालेले मंदिर उभारण्यास त्याला छेचाळीस वर्षे लागली होती.

“पवित्रस्थानाच्या शुद्धीकरणासाठी ख्रिस्त आमचा महायाजक म्हणून परमपवित्र स्थानी येतो, असे दानियेल 8:14 मध्ये दर्शविले आहे; मनुष्यपुत्राचा प्राचीन दिवसांच्या जवळ येणे, जसे दानियेल 7:13 मध्ये मांडले आहे; आणि प्रभुचे आपल्या मंदिरात येणे, जसे मलाखीने पूर्वभविष्यवाणी केली आहे, ही सर्व एकाच घटनेची वर्णने आहेत; आणि हेच मत्तय 25 मधील दहा कुमारींच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने वर्णन केलेल्या वराच्या विवाहास येण्याद्वारेही दर्शविले आहे.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 426.

पहिला संताप १७९८ मध्ये समाप्त झाला, आणि शेवटच्या संतापाचा अंत १८४४ मध्ये झाला. छेचाळीस वर्षांच्या कालखंडाची सुरुवात—ज्या काळात ख्रिस्ताने मिलेराइट मंदिर उभे केले—तिने शेवटाचे चित्रण केले; कारण सुरुवात आणि शेवट हे दोन्हीही देवाच्या आपल्या लोकांविरुद्धच्या संतापाच्या समाप्तीने चिन्हांकित झाले होते, कारण येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीच्या अंताची ओळख तिच्या आरंभाशी जोडून करतो.

आपण पुढील लेखात दानियेलास दिलेल्या गब्रिएलच्या निर्देशाचा आपला अभ्यास पुढे चालू ठेवू.

“प्रकटीकरणाचे पुस्तक लोकांसमोर उघडले गेले पाहिजे. अनेकांना असे शिकविण्यात आले आहे की ते एक मुद्रांकित पुस्तक आहे; परंतु ते केवळ त्यांच्यासाठीच मुद्रांकित आहे जे सत्य आणि प्रकाश नाकारतात. त्यात अंतर्भूत असलेली सत्ये घोषित केली गेली पाहिजेत, जेणेकरून लोकांना अतिशय लवकर घडून येऊ पाहणाऱ्या घटनांसाठी तयारी करण्याची संधी मिळावी. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश नाश पावत असलेल्या जगाच्या तारणासाठी एकमेव आशा म्हणून सादर केला गेला पाहिजे.”

“शेवटच्या दिवसांचे संकट आपल्यावर आले आहे, आणि आपल्या कार्यात आपण लोकांना ते ज्या धोक्यात आहेत त्याविषयी इशारा द्यावयाचा आहे. भविष्यवाणीद्वारे प्रकट केलेली जी गंभीर दृश्ये लवकरच घडणार आहेत, ती अस्पर्शित राहू देऊ नयेत. आपण देवाचे दूत आहोत, आणि आपल्याकडे गमावण्यास वेळ नाही. जे आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताबरोबर सहकारी होऊ इच्छितात, ते या पुस्तकात आढळणाऱ्या सत्यांविषयी खोल रस दाखवतील. लेखणी व वाणी यांच्या द्वारे ते ख्रिस्त स्वर्गातून प्रकट करण्यासाठी आला त्या अद्भुत गोष्टी स्पष्ट करण्यासाठी प्रयत्न करतील.” Signs of the Times, July 4, 1906.